

Arrest

nr. 245 376 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 7 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. LONDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 7 mei 2020 onontvankelijk verklaard en op 18 mei 2020 aan verzoeker betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2018 met aanvulling dd 25.09.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een relatie te hebben met mevrouw M.J., legaal verblijvend in België. Mevrouw heeft twee kinderen, één gemeenschappelijk met mijnheer, namelijk M.D. (legaal verblijvend in België) en een Belgisch kind M.E..

Vooreerst stelt mijnheer met mevrouw te willen huwen en hij stelt de zij de nodige documenten hiertoe aan het bemachtigen zijn. Uit zijn actualisatie van 25.09.2019 blijkt dat mijnheer en mevrouw op 13.04.2019 gehuwd zijn. Echter het loutere feit van gehuwd te zijn, geeft geen automatisch recht op verblijf. Een tijdelijke scheiding met zijn echtgenote verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Wat hun kind D. betreft, uit het dossier blijkt dat D. en zijn mama sedert 2012 in België verblijven. Uit het administratief dossier van mijnheer kunnen we verder opmaken dat betrokkene op 21.06.2017 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring. Dit is de eerste maal dat betrokkene zich kenbaar heeft gemaakt aan de Belgische autoriteiten. Op deze aankomstverklaring (ondertekend door betrokkene) werd als binnenkomstdatum 23.05.2017 aangebracht. Deze aankomstverklaring was geldig tot 21.08.2017. Betrokkene heeft het land op onbekende datum verlaten en kwam vervolgens terug naar België (visumstempel in zijn paspoort : binnenkomst via Spanje op 25.08.2018). Uit dit alles volgt dat betrokkene reeds eerder gescheiden is geweest van zijn zoon, en namelijk voor een veel langere termijn dan een tijdelijke terugkeer die nodig zou zijn om de aanvraag in te dienen via de geijkte procedure.

Mevrouw M.J. en hun zoon D. kozen ervoor om zonder verzoeker naar België te reizen en mijnheer opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit volgt dat een tijdelijke scheiding met hen betrokkene niet verhindert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn gezin te verenigen.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer zijn gezondheid, die al verzwakt zou zijn, zou schaden. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Betrokkene legt geen enkel medisch document voor waaruit deze bewering zou blijken. Aldus kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan afhankelijk te zijn van zijn echtgenote, welke over regelmatige, stabiele en voldoende inkomsten beschikt. Dit verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Integendeel, hij kan, indien nodig, een beroep doen op de financiële middelen van zijn echtgenote om de terugkeer mogelijk te maken.

Verzoeker haalt aan dat een verwijdering van het grondgebied een schending van zijn gezinsleven zou uitmaken. Een tijdelijke scheiding met zijn gezin verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bovendien was hij reeds eerder van hen gescheiden, zoals hierboven aangehaald. Betrokkene haalt verder aan dat de verwijdering van het grondgebied een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Met betrekking tot de schending van art.8 EVRM kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden wordt

van zijn gezin. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn gezin te verenigen.

Verder haalt verzoeker aan dat hij voor onbepaalde tijd in zijn land dient te verblijven en dat het niet zeker is dat hij een machtiging bekomt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat speculaties geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Hij zal inderdaad tijdelijk het land dienen te verlaten, maar zoals hierboven reeds aangehaald is hij reeds eerder voor een zeer lange tijd gescheiden geweest van zijn kind en zijn echtgenote. Verder staat voor betrokkene de mogelijkheid open in zijn land van herkomst om, naast een aanvraag op basis van artikel 9.2, eveneens een beroep te doen op artikel 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn echtgenote). Dit artikel geeft een verblijfsrecht aan betrokkene, indien hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in het artikel.

Verzoeker stelt dat hij alle sociale banden met Angola heeft verbroken. Echter hierbij dient te worden opgemerkt dat de duur van verblijf in België geenszins kan vergeleken worden met zijn verblijf en relaties in het land van herkomst. Zijn verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met zijn land van oorsprong.

Verzoeker stelt verder eenzaam te zullen zijn in Angola en moreel en psychologisch te zullen geaffecteerd worden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het slechts een tijdelijke verwijdering is van België en dat betrokkene reeds eerder voor zeer lange tijd gescheiden is geweest van zijn echtgenote en kind. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker ook hier zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Mijnheer stelt dat de zijn kind en het kind van zijn echtgenote naar school gaan, dat mijnheer belangrijk is in het schoolgebeuren en dat het schoolgaan van de kinderen in gevaar zou zijn bij een verwijdering. Het feit dat mijnheer belangrijk is in het schoolverloop van de kinderen wordt door onze dienst niet ontkend. Nogmaals er wordt slechts aan betrokkene gevraagd om tijdelijk het grondgebied te verlaten. Eenmaal in het bezit van de nodige documenten staat het hem vrij om terug naar België te komen. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf België heeft verlaten (binnenkomst op 23.05.2017 en op 28.08.2018). Hieruit volgt dat hij op ongekende datum vrijwillig het Belgisch grondgebied heeft verlaten en dus ook tijdelijk is gescheiden geweest van zijn kind en het kind van zijn echtgenote. Wat de onderbreking van het schoolgaan en het verlies van een schooljaar voor de kinderen betreft, dit is niet aan de orde daar er aan de kinderen niet wordt gevraagd om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte haalt hij aan dat hij instaat voor het onderhoud, de opvoeding en het onderwijs van de kinderen. Ook hier wordt nogmaals gesteld dat het slechts een tijdelijke scheiding met de kinderen betreft. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn echtgenote deze taak niet tijdelijk alleen op zich kan nemen. Zoals reeds eerder gesteld kwam betrokkene pas in 2017 en 2018 naar België. Gedurende de periode van 2012 en 2017 heeft mevrouw alleen ingestaan voor het onderhoud, opvoeding en onderwijs van de kinderen in België, zonder de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Hij toont niet aan dat mevrouw hiertoe niet wederom alleen in staat zou zijn gedurende zijn tijdelijke terugkeer.

Bij de actualisatie van 25.09.2019 legt betrokkene documenten voor waaruit blijkt dat hij Nederlandse lessen volgt. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België

en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Zijn kennis van het Nederlands behoort aldus tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Het kan echter wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...)"*

1.3. Op 7 mei 2020 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet):
Uit het paspoort van mijnheer blijkt dat hij op 25.08.2018 het Schengengrondgebied betrad, in het bezit zijnde van een visum voor 90 dagen. Zijn verblijf van 90 dagen is dan ook verstreken sedert 23.11.2018.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"De eisende partij beroept zich op een enig middel, gebaseerd op de schending van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van administratieve akten, de afwezigheid van een fatsoenlijke en gepaste argumentering, het algemeen principe van een behoorlijk bestuur en meer bepaald de principes van zorgvuldigheid en grondigheid, een duidelijke beoordelingsfout en de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.

In principe dient elke verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden in het buitenland aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, in het land van herkomst van de persoon die de aanvraag indient.

*Slechts indien deze vergunning wordt toegekend mag deze persoon naar België reizen.
Desalniettemin laat het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen een uitzondering toe op deze procedure die toelaat om, onder bepaalde omstandigheden de aanvraag in België in te dienen indien een persoon zich dar reeds bevindt, dikwijls in een administratieve toestand van illegaliteit.*

In dit geval dient de aanvrager aan te tonen dat er bijzondere omstandigheden bestaan die het hem onmogelijk maken om zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst te maken. Sinds geruime tijd heeft de Rechtspraak van de Raad van State een algemene omschrijving gegeven van wat met uitzonderlijke omstandigheden bedoeld wordt :

"Met uitzonderlijke omstandigheden, zoals bedoeld in het artikel 9 alinea 3 (heden 9bis) van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen handelt het hem hier niet om omstandigheden wegens overmacht maar het volstaat dat de betrokkene aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is, om terug te keren om een verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is te verblijven. Het uitzonderlijke karakter van de door de vreemdeling opgeworpen omstandigheid moet voor elk individueel geval afzonderlijk door de overheid onderzocht worden "(RvS nr 167.924, 16 februari 2007, RvS nr 173.925, 8 augustus 2007).

De vereiste dat de verblijfsvergunning, in principe, aangevraagd moet worden in het land van herkomst is door de wet voorzien en streeft in alle proportionaliteit een doel na dat voorzien is in het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald met betrekking tot de nationale veiligheid en de openbare ordehandhaving vermits zij erop gericht is dat de vreemdelingen niet op een onregelmatige wijze België binnenkomen of in het kader van een kort verblijf dat vervolgens op een onregelmatige wijze in een verblijf van lange duur omgezet zou worden.

Overigens heeft de Raad van State in verschillend arresten geopperd "dat de omstandigheid dat de eiseres op de hoogte was van het onzekere karakter van haar verblijf in haar hoedanigheid als asielaanvrager niet volstaat om af te wijken van het uitzonderlijke karakter van de omstandigheden waarin zij zich bevindt" en "het is niet vereist dat deze omstandigheden een onvoorzien karakter omvatten" (RvS nr 134.889, 4 september 2004, CCE nr 5.295, 21 december 2007).

Het blijkt dat de eiser als uitzonderlijke omstandigheid de aanwezigheid van zijn metgezellin, mevrouw M.J., geboren te Kinshasa op [...], van Congolese nationaliteit (Democratische Republiek Congo) en woonachtig op [...] (NN [...]) en wettelijk verblijvend in België heeft ingeroepen.

Deze laatste woont samen met haar twee kinderen, zijnde M.E geboren te Leper op 14 juli 2012, van BELGISCHE nationaliteit en M.D., geboren te Kinshasa op 30 juli 2010, van Congolese nationaliteit (Democratische Republiek Congo) en inclusief de eiser.

De Raad van State heeft er reeds de aandacht op gevestigd dat er wel degelijk van een uitzonderlijke omstandigheid sprake is indien een vreemdeling een gezinsleven in België heeft en indien hij dit dient te onderbreken voor een onbepaalde duur om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een verblijfsvergunning aan te vragen waarvan hij niet zeker is die te bemachtigen (RvS, nr 131.613, 19 mei 2004).

In dit geval is er geen twijfel dat het vertrek van de eiser naar zijn land van herkomst, Angola, om daar ter plaatse een verblijfsvergunning bij de Belgische ambassade aldaar aan te vragen onvermijdelijk een onderbreking van zijn gezinsbanden zal teweegbrengen en op termijn zou dit zelfs een volledige uiteenrukking van de gezinskern tot gevolg hebben.

Niets wijst erop dat de eiser in een dergelijk geval een visum voor zijn terugkeer zal verkrijgen. Dit riskeert eveneens een onherstelbare breuk teweeg te brengen.

De Raad van State heeft ons eraan herinnerd dat het lange verblijf en de integratie in België grondige argumenten zijn die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst om daar een verblijfsvergunning aan te vragen niet kunnen verhinderen.

Andere omstandigheden zijn hier aan de orde en in dit geval kunnen zij een beletsel hiertoe vormen (RvS, nr 177.189, 26 november 2007, CCE nr. 13.864, 9 juli 2008, CCE nr 13.192, 26 juni 2008).

In dit geval heeft de eiser bij zijn aankomst in België zijn biologisch kind, M.D., geboren te Kinshasa op 30 juli 2010, van Congolese nationaliteit (Democratische Republiek Congo) teruggevonden hij stelde vast dat het kind ernstige spraakproblemen ondervond wat hem verplichtte om een gespecialiseerde onderwijsinstelling te bezoeken. Dit is de reden waarom hij zowel de leerplicht als het sociale leven van dit kind moet opvolgen.

De vader van het kind zou de band die hem met zijn zoon, M. N. D. verbindt, niet willen verbreken. Het gemeentebestuur van de woonplaats van de eiser is reeds overgegaan tot een genetische test en daaruit volgde dat op onbetwistbare wijze vastgesteld werd dat hij wel degelijk de biologische vader van dit kind is. Het is des te onbegrijpelijker dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee gehouden heeft.

Gedurende dezelfde periode heeft het koppel hun echtelijke band bekrachtigd met een huwelijksplechtigheid die bij het gemeentebestuur van Bocholt voor de Heer Ambtenaar van de Burgerlijke Stand op 15 april 2019 werd voltrokken.

De eiser heeft altijd op een ononderbroken wijze in België verbleven sinds augustus 2018, is er wettelijk getrouwd met het akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken en het gemeentebestuur. Het lijkt ons aldus onbegrijpelijk dat vandaag gepoogd zou worden om dit huwelijk teniet te doen door over te gaan tot een onherstelbare scheiding door gehoorzaamheid te eisen voor een puur formele rechtsregel die inhoudt dat de verblijfsvergunning ter plaatse in Angola bij de Belgische diplomatieke post moet aangevraagd worden.

Daarbij voegt zich nog eens de omstandigheid dat mevrouw M. K. J., NN (...) zich momenteel in een toestand van zwangerschap bevindt. Het te geboren kind is een gemeenschappelijke factor voor beide partners, dus ook de Heer M. G. M.. Eveneens is er een gezinskern met twee biologische kinderen van de eiser waarvan tenminste één een gespecialiseerde school bezoekt, onbestaande in Angola.

Het bestaan van een privé- en gezinsleven met drie kinderen is een vaststaand feit en aldus moeten wij ons afvragen of de verwerende partij in dit geval mag tussenkomen in hun privéleven.

In dit geval handelt het om een beslissing die het verblijf weigert voor langer dan drie maanden. Het Europese Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens gewaagt van een inbreuk en het volstaat om de tweede paragraaf van het artikel 98 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens in overweging te nemen.

Dit respect voor het privé- en gezinsleven wordt gegarandeerd in het artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De lidstaten die dit Verdrag ondertekend hebben moeten bijdragen tot het respecteren van de uitwerking van de voorheen aangehaalde paragraaf.

Een inbreuk vanwege de overheid wordt toegelaten indien zij voorzien is door de wet, toepasbaar voor één of meerdere van de wettelijke doeleinden, opgenomen in de tweede paragraaf van het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en enkel indien zij strikt noodzakelijk is binnen een democratische samenleving om die doelstellingen te bereiken.

In dit laatste opzicht komt het aan de overheid toe om aan te tonen dat zij zorg heeft gedragen om een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting te bewerkstelligen.

Rekening houdende met het feit dat de vereisten van het artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, samen met de andere bepalingen van het Verdrag van die aard zijn dat zij een garantie dienen te bieden en niet enkel goodwill of een praktische regeling inhouden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, Conka t/België, §83), enerzijds en anderzijds heeft dit artikel voorrang op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RvS, 22 december 2010, nr 210.029) en komt het aan de verwerende partij toe om, alvorens haar beslissing te nemen, over te gaan tot een zo grondig mogelijk onderzoek van de zaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte zou dienen te zijn.

In dit geval kan de verwerende partij niet ontkennen dat er risico's voorhanden waren opdat het nemen van de aangevochten beslissing een schending zou teweegbrengen van de fundamentele Mensenrechten, beschermd door de internationale rechtsinstrumenten waar de Belgische Staat zich moet aan houden, te weten het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.

Het kwam haar aldus toe om tenminste over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek van de situatie van de drie kinderen van het koppel en een rechtvaardige overweging te maken van de aanwezigheid van de voorhanden zijnde belangen.

Hierbij heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens reeds de gelegenheid gehad om verdere uitleg te verschaffen bij het omschrijven van de "noodzaak" om een inbreuk te plegen op het privé- en gezinsleven, daarbij wijzend op het feit dat deze inbreuk gebaseerd moet zijn naar de noodzakelijke sociale behoeften en meer bepaald in evenwicht dient te zijn met het beoogde wettelijk doel.

Dit omhelst het feit dat deze inbreuk onderzocht moet worden, niet alleen naar het immigratie- en het verblijfsaspect maar eveneens met betrekking tot het wederzijds belang van de betrokkenen bij het onderhouden van hun relaties en het is gepast het beoogde doel in verband te brengen met de ernst van de aantasting van het recht van de betrokkenen op hun gezinsleven (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 juni 1988, Berrehab t/Nederland, §§ 28-29).

Wat de omvang van de schending betreft, kunnen wij verwijzen naar de argumentering op zich van de betwiste beslissing die in fine een weigering van een verblijfsvergunning bevat en dus een weigering om de kinderen bij hun vader, de heer M. G. M., te laten verblijven. Waardoor het privé- en gezinsleven van deze laatsten bij een eventuele verwijdering van hun vader volledig verscheurd zou worden, samen met de harmonische ontplooiing van de gezinskern.

De eiser verklaart eveneens dat hij alle sociale banden met zijn land van oorsprong, Angola, verloren heeft.

Al zijn familieleden leven in België, met name zijn wettelijke echtgenote, twee gemeenschappelijke kinderen en bij een terugkeer naar Angola zal hij in een compleet isolement terechtkomen met een zware persoonlijke psychologische en sociale weerslag.

In een dergelijke omstandigheid zal hij een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan, wat verboden is door het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en bovendien beschikt hij over een fatsoenlijk onderkomen in België.

Bij een terugkeer naar Angola zal hij het genot van deze woonst moeten ontberen en ook zal het kind M. N. D. verstoken worden van de hem onontbeerlijke zorg. De schoolcarrière van dit kind bij een gespecialiseerde onderwijsinstelling zou wellicht grondig verstoord worden door het ontberen van de broodnodige zorg vanwege zijn vader. Ook de vader zelf zou hieronder lijden (RvS, nr 127.131, 6 januari 2004, RDE nr 127, p. 64).

Aldus kunnen wij gewagen dat de eiser zich in een toestand van niet-uitwijsbaarheid bevindt vanwege de toepassing van een nationale rechtsnorm. Op familiaal vlak is het hem totaal onmogelijk om België te verlaten, bij toepassing van het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens.

De eiser is bijzonder behoeftig en wordt financieel ondersteund door zijn echtgenote, die wettelijk in België verblijft en over stabiele, voldoende en regelmatige inkomsten in België beschikt.

Deze onmogelijkheid tot terugkeer wegens familiale redenen, gebaseerd op het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens belangt de eiser aan te meer daar hij niet over een verblijfsvergunning beschikt en alle andere gezinsleden verblijven wettelijk in België, met name zijn echtgenote, het Belgische kind van deze laatste en de twee gemeenschappelijke kinderen van het koppel.

De eiser beroept zich derhalve op het feit dat zijn verwijdering uit België zijn gezinsleven zou schaden.

Daarenboven neemt het Hof bij haar analyse de leeftijd van de kinderen in aanmerking. Twee van hen zijn schoolgaand en de mate van afhankelijkheid jegens de ouders is vrij diepgaand, vooral naar de echtgenote en het gemeenschappelijke kind, M. G. M., toe met inachtnaam van de gezondheidstoestand van deze laatste, wat hem noopt een speciale onderwijsinstelling te bezoeken wat een bijzonder onrustwekkend aspect inhoudt (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Arrest Sen t/Nederland, 21 december 2001, nr 31.465/96, schending van het artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens).

Tenslotte omhelst het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur dat de overheid zorgvuldig zich dient te informeren alvorens haar beslissing te nemen en deze grondig en volledig te motiveren.

De zorgvuldigheid dient te blijken uit het onderzoek en de evaluatie van de relevante feiten. De Raad van State heeft zich hierover reeds lang voorheen gebogen : "Gelieve, alvorens een beslissing uit te vaardigen, alle nuttige gegevens van de zaak bijeen te vergaren en deze grondig te onderzoeken alvorens een beslissing naar volle recht te nemen met een volledige kennis van de zaak" (RvS, 23 februari 1966, nr 58.328), en over te gaan "tot een volledig en gedetailleerd onderzoek van de gegevens van de zaak alvorens een beslissing te nemen "(RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671) "het vaststellen van de feiten door de overheid, haar taak tot het vrijwaren van het recht dat aan de Raad van State toekomt om samen te onderzoeken of deze overheid tot haar versie van de feiten is gekomen met respect voor de rechtsregels die van kracht zijn voor de overheid en of er wel degelijk rekening werd gehouden bij het onderzoek van de feiten met de haar opgelegde zorgvuldigheidsplicht" (RvS, Claeys, nr. 14.098 van 29 april 1970).

Noch de beslissingen, noch het administratief dossier laten toe na te gaan of in hoofde van de bijzondere toestand van de kinderen van de eiser, een rechtvaardig evenwicht werd verzekerd tussen de betrokken belangen en of de gebruikte middelen en het beoogde wettelijke doel wel op een fatsoenlijke wijze in overweging werden gebracht en of de betwiste beslissing wel noodzakelijk is in een democratische samenleving. De betwiste beslissingen lijden onder een afwezigheid van argumentering waardoor er sprake is van een flagrante schending van het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de rechten van de Mens."

2.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van “het algemeen principe van een behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat een schending van “het algemeen principe van een behoorlijk bestuur” niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij is aangehaald geworden, met name de zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van het tevens geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.4. Verzoeker voert aan dat hij samenwoont met zijn echtgenote en haar twee kinderen, waaronder het gemeenschappelijke kind met verzoeker, namelijk M.D. Verzoekers echtgenote en zijn zoon zijn in het bezit van een geldige verblijfstitel in België. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou een onvermijdelijke onderbreking van zijn gezinsbanden en op termijn de uiteenrukking van de gezinskern tot gevolg hebben. Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker de band die hij heeft met zijn zoon niet wilt verbreken. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker daarenboven dat het onbegrijpelijk is dat verweerder poogt om zijn *“huwelijk teniet te doen door over te gaan tot een onherstelbare scheiding door gehoorzaamheid te eisen voor een puur formele rechtsregel”*.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker niet verhindert wordt om een aanvraag tot machtiging om verblijf in te dienen in zijn land van herkomst, aangezien hij slechts tijdelijke gescheiden wordt van zijn echtgenote en hun zoon. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoekers echtgenote en zijn zoon sinds 2012 in België verblijven. Op 21 juni 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring. Deze aankomstverklaring was geldig tot 21 augustus 2017. Verzoeker heeft op onbekende datum het land verlaten en is vervolgens teruggekeerd naar België middels een binnenkomst via Spanje op 25 augustus 2018. Hieruit leidt verweerder af dat verzoeker reeds eerder gescheiden leefde van zijn huidige echtgenote en zijn zoon. Verweerder concludeert derhalve dat verzoekers echtgenote en hun zoon ervoor kozen om zonder verzoeker naar België te reizen en dat verzoeker er pas later voor opteerde om hen te vervoegen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en maakt niet aannemelijk waarom het voor hem omwille van bovenstaande argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de band die hij heeft met zijn zoon, dat hij de leerplicht en het sociale leven van zijn zoon dient op te volgen en dat verweerder zijn huwelijk poogt teniet te doen, dient te worden opgemerkt dat zowel uit de eerste bestreden beslissing als uit elementen van het administratief dossier blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van zijn minderjarige zoon. In de bestreden beslissing wordt daarenboven uitdrukkelijk verwezen naar de actualisatie die verzoeker indiende op 25 september 2019 waaruit blijkt dat verzoeker en mevrouw M.J. gehuwd zijn. Verweerder herhaalt in de eerste bestreden beslissing meermaals dat verzoeker slechts tijdelijk gescheiden zal zijn van zijn echtgenote en zijn zoon en dat verzoeker reeds eerder gescheiden van hen leefde. Verzoeker slaagt er niet in om met zijn betoog deze motivering te weerleggen, noch toont hij aan dat verweerder op een onzorgvuldige manier gehandeld heeft.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij sinds 2018 ononderbroken verblijft in België, dient te worden opgemerkt dat in de eerste bestreden beslissing verweerder motiveert dat elementen van lang verblijf niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België,*

de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoeker voert aan dat hij alle sociale banden in zijn land van herkomst verloren heeft en dat al zijn familieleden in België wonen. Verweerder motiveert dat de duur van verzoekers verblijf in België geenszins vergeleken kan worden met zijn verblijf en relaties in zijn land van herkomst. Aangezien verzoeker jarenlang in zijn land van herkomst heeft gewoond en daar opgegroeid is, stelt verweerder dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met zijn land van herkomst. Met zijn summier betoog weerlegt verzoeker bovenstaande motieven niet.

2.5. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat niets erop wijst dat, indien hij een verblijfsaanvraag indient in zijn land van herkomst, hij effectief een visum voor zijn terugkeer zal verkrijgen. De Raad dient op te merken dat dit niet betekent dat de thans bestreden eerste beslissing onwettig is. Verzoeker kan desgevallend tegen een weigering van een visum een annulatieberoep indienen.

Verzoeker stelt dat hij bijzonder behoeftig is en financieel ondersteund wordt door zijn echtgenote. Verweerder stelt dat dit verzoeker niet verhindert om een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst en dat hij beroep kan doen op de financiële middelen om de terugkeer mogelijk te maken. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze motivering niet.

Verzoeker meent dat, op het ogenblik van verzoekers aankomst in België, zijn zoon ernstige spraakproblemen ondervonden heeft en daardoor een gespecialiseerde onderwijsinstelling bezocht heeft. Daarenboven stelt verzoeker dat zijn echtgenote zwanger is van zijn kind. De Raad merkt op dat verzoeker deze elementen thans pas voor het eerst aanvoert. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op deze elementen een antwoord wenst, herinnert de Raad hem eraan dat hij voor een beoordeling zich niet de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.6. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, de aangevoerde grief enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat hij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Verzoeker werd immers, buiten de periode van kort verblijf in 2017, nooit gemachtigd of toegelaten om op het grondgebied te verblijven. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, §

37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu maakt verzoeker de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk. Hij toont derhalve ook niet aan dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden, al dan niet tijdelijk en in afwachting van het resultaat van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar het belang van zijn kind, blijkt uit de eerste bestreden beslissing en uit stukken van het administratief dossier, meer bepaald de nota gericht aan de heer Freddy Roosemont van 16 april 2020 en de synthesesnota van 7 mei 2020, dat eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van kinderen. Verzoeker stelt dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst zijn kinderen zal verscheuren, samen met de harmonische ontplooiing van de gezinskern. Met dit betoog maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag in zijn concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing niet volstaan in het licht van (de belangenafweging vereist door) artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.7. In zoverre verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en het bestreden bevel op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werden genomen. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake het gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de tweede bestreden beslissing voert verzoeker geen andere specifieke elementen aan. Derhalve volstaat het te verwijzen naar de bovenstaande beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.8. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in een compleet isolement zal terechtkomen met een zware persoonlijke psychologische en sociale weerslag, terwijl hij over een fatsoenlijk onderkomen beschikt in België. In een dergelijke omstandigheid zal hij een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan, wat volgens verzoeker een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker dient zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

2.9. Waar verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt dat hij “*zich in een toestand van niet-uitwijsbaarheid bevindt vanwege de toepassing van een nationale rechtsnorm*”, dient te worden opgemerkt dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat toe te lichten welke nationale rechtsnorm het bestreden bevel zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT